

En el nom de Déu

Per una connexió una mica absurda (però no del tot incongruent), l'assassinat atroç dels periodistes de *Charlie Hebdo* m'ha fet recordar la mort d'aquells monjos de la Trapa, fa prop de vint anys, a mans del Grup

Islàmic Armat, l'organització que, els anys noranta a Algèria, va ser el precedent de bona part del terror islamista que ha vingut després, a Nigèria, a Somàlia o a Mali, a l'Afganistan, a Iraq o a Síria. Les ratlles que segueixen són traducció fidel i fragmentària del text del comunicat del GIA, lloat siga Déu, signat per l'emir Abu Abd al-Rahman Amin. Això va ser l'any 1996, quan el GIA tenia captius els set monjos de la petita abadia de Tibhirine. Comença el comunicat: "Déu ha ordenat als creients matar els infidels, començant pels més pròxims i els qui són més perillosos i perjudicials per a la religió i la vida dels musulmans. Déu ha dit: 'Creients! Combateu, entre els infidels, aquells que us porten perjudici.' És amb el suport d'aquestes ensenyances que el GIA ha matat els infidels d'origen de totes les confessions i ha ordenat a tot infidel original que abandone el país... El GIA els ha privat de la pau i seguretat que pensaven tenir, i ha autoritzat a liquidar els qui s'han obstinat a restar sobre el nostre sòl. Alguns han respectat l'ordre donat, i d'altres s'han entestat. Llavors els mujahidins han començat a matar-los, per grups o d'un en un...". No hi ha cap ofensa al Profeta, cap publicació que pugui ofendre el sagrat Alcorà, cap caricatura, cap element de culpa contra la santa religió, simplement la presència insuportable d'un petit grup d'infidels. I el comunicat dels mujahidins, els fidels armats, és simple literatura administrativa: Déu diu tal cosa, nosaltres prenem les disposicions pertinents, i les complim: comencem a matar seguint els textos. Continua el comunicat: "El Bon Déu ha ajudat els mujahidins del GIA a matar un gran nombre d'infidels originals, jueus, cristians, politeistes i ateus. Déu els ha ajudat igualment, fa bastants dies, a segrestar set monjos evangelitzadors a la regió de Medea, que fins ara són vius i estalvis". Etcètera. No reproduiré les subtils disquisicions teològiques, a còpia de textos alcorànics i d'interpretacions de diferents emirs i ulemes, sobre la licitud de l'execució dels monjos. "Aquests orgullosos monjos", afirmen, "han comès el

Joan Francesc Mira

pecat imperdonable de pretendre evangelitzar els musulmans [cosa dubtosa, atesa la vida de la Trapa, però tant se val], d'exhibir els seus eslògans i símbols i de commemorar solemnement les seues festes.

Tot això indica una traïció, tal

com ho proven els ulemes que interpreten les condicions definides per l'emir dels creients...".

Alguns lectors deuen recordar aquell film impressionant i magnífic, *Des hommes et des dieux*, amb el final d'aquells homes, perduts en un racó de les muntanyes de l'Atlas, acceptant tan modestament la mort. I vostès poden pensar que els arguments dels guerrers de la gihad són raonaments que arriben de segles remots, quan a la guerra santa responien les croades i viceversa, i que ja no és del nostre temps buscar en la teologia el fonament per degollar uns quants monjos trapencs. Resulta que, segons algunes interpretacions dels textos sagrats, els musulmans piadosos poden deixar en pau els ermitans cristians. Text del GIA: "Però si un tal monjo surt de la seua ermita i es barreja amb la gent, el seu assassinat esdevé lícit. És el cas d'aquests monjos que tenim presoners, que no s'havien separat del món. (...) Com és lícit combatre per la religió de Déu i de l'islam, també és lícit aplicar-los el que s'aplica als infidels quan són combatents presoners: l'execució, l'esclavitud o l'intercanvi amb presoners musulmans...". El comunicat acaba amb la jaculatòria habitual, "A Déu tota lloança". No hi hagué intercanvi, i uns dies després els monjos apareixien degollats. A Déu tota lloança. La qüestió, doncs, no és l'enfrontament est-oest, ni nord-sud, ni explotació postcolonial, ni defensa de la cultura, ni preus del petroli. I no és la llibertat de premsa o d'expressió. La qüestió, segons afirmen expressament els interessats, és una matèria de fe, de l'Alcorà, la voluntat de Déu. Exactament com el Déu dels croats i de la Inquisició, el Déu que manava cremar heretges, judaïtzants i bruixes. Érem iguals. Érem, però fa segles que ja no som. La diferència és que en terres "cristianes" aquest Déu ara està fora de la llei, fins i tot a la Ciutat del Vaticà. I per a tots els GIA i similars, des de Mauritània fins a Mindanao, aquest Déu és la llei. El nostre Déu d'ara està sotmès al codi penal. El seu és el codi penal.

"La qüestió, doncs, no és l'enfrontament est-oest, ni nord-sud, ni explotació post-colonial, ni defensa de la cultura, ni preus del petroli. I no és la llibertat de premsa o d'expressió. La qüestió, segons afirmen expressament els interessats, és una matèria de fe, de l'Alcorà, la voluntat de Déu"